

Regenerarea

Autor: C.H. Spurgeon

A da unui om o inimă nouă și un duh nou înseamnă lucrarea lui Dumnezeu, și numai a lui Dumnezeu. Arminianismul cade la pământ când ajungem în acest punct. Nimic altceva nu se potrivește aici decât acel vechi adevăr numit de oameni Calvinism. ‘Mântuirea este numai a Domnului.’ acest adevăr va rezista testului veacurilor și nu se va clătina, deoarece este adevărul imuabil al Dumnezeului Celui viu.

Și, peste tot în procesul mântuirii trebuie să învățăm acest adevăr, dar în special când ajungem la această specială și indispensabilă parte a mântuirii, crearea inimii noi în interiorul nostru. Acea trebuie să fie lucrarea lui Dumnezeu; omul se poate reface singur, dar cum poate omul să-și dea lui însuși o inimă nouă? Nu trebuie să accentuez acest subiect, va fi evident într-o clipă, și anume că prin însăși natura schimbării, și termenii în care este menționată aici, este peste puterile omului. Cum poate omul să pună în sine însuși o inimă nouă, căci inima, fiind puterea motivatoare a întregii vieți, trebuie să acționeze ea însăși înainte să poată face ceva? Dar cum ar putea eforturile inimii vechi să scoată la iveală o inimă nouă? Vă puteți imagina măcar pentru o clipă un copac cu măduva putredă, prin propria-i energie vitală, să-și dea lui însuși o măduvă nouă, tânără? Nu puteți să vă închipuiți un asemenea lucru. Dacă măduva era bună la început, și defectele erau doar în niște ramuri ale pomului, îți poți imagina că acesta, prin forța vitală a sevei din măduva lui, ar putea rectifica ce este stricat.

Am auzit de niște insecte care și-au pierdut parte din membrele lor, și prin puterea lor vitală au fost în stare să și le regenereze. Dar înlătură locul puterii vitale—inima; lasă boala acolo; ce putere există acolo care, prin orice mijloace, să o poată rectifica, decât dacă ar fi o putere din afară—de fapt, o putere de sus? Iubiții mei, încă nu a existat nici un om, care să facă măcar atât de mult cât răsucirea unui fir de păr pentru a-și da lui însuși o inimă nouă. El trebuie să stea pasiv—va deveni activ după aceea—dar în momentul în care Dumnezeu pune o nouă inimă în suflet, omul este pasiv: și dacă ar exista orice activitate, aceasta ar fi o rezistență activă împotriva primirii inimii noi, până când, Dumnezeu, prin harul victorios, preia controlul asupra voii aceluia om.

Încă o dată: aceasta este o schimbare prin har. Când Dumnezeu pune o inimă nouă în om, nu o face pentru că omul merită acest lucru—ca și cum ar fi fost ceva bun în firea lui, care să-L facă pe Dumnezeu să-i dea un duh nou. Domnul îi dă omului o inimă nouă doar pentru că dorește să facă acest lucru; acesta este singurul Său motiv. „Dar”, spui tu, „să presupunem că un om strigă după o inimă nouă.” Eu răspund, nici un om nu a strigat după o inimă nouă până nu a primit una; pentru că strigătul după o inimă nouă este dovada că acolo deja există una. Dar, spune unul, „nu trebuie ca noi să tânjim după un duh bun?” Da, știu că este datoria ta,—dar, știu în mod egal că este o datorie pe care nu o vei împlini niciodată. Vi se poruncește să vă schimbați inima, dar eu știu că niciodată nu veți încerca să faceți acest lucru, până când Dumnezeu, mai întâi de toate, nu te mișcă pentru a face acest lucru. De îndată ce începi să cauți o nouă inimă, acest lucru este o dovadă prezumtivă că inima nouă este deja acolo, germinează, pentru că nu ar exista această germinare în rugăciune, decât dacă semințele ar fi fost acolo înainte.

„Dar”, spune cineva, „sa presupunem că un om nu are o inimă nouă, și caută sincer una, o va primi?” Nu trebuie să faci supoziții imposibile, atât timp cât inima omului este depravată și mârșavă, niciodată nu va face un astfel de lucru. De aceea, eu nu vă pot spune ce s-ar putea întâmpla, dacă ar face ceea ce, de fapt, nu ar face niciodată. Nu pot răspunde la supozițiile voastre;

dacă presupunând ai ajuns în necaz trebuie să continui să presupui până vei ieși. Dar, adevărul este că nici un om nu a căutat sau nu va căuta vreodată o inimă nouă sau un duh nou până când, în primul rând, harul lui Dumnezeu nu începe să lucreze în el. Dacă este vreun creștin aici, care să fi luat el singur inițiativa față de Dumnezeu, să mărturisească lumii; să auzim măcar o dată că a fost un om care a lucrat mai înainte decât Făcătorul lui. Dar nu am întâlnit niciodată un astfel de caz; toți creștinii declară că Dumnezeu a luat mai întâi inițiativa cu ei, și toți cântă:

„A fost aceeași dragoste care a întins masa,
Și cu blândețe m-a silit să intru,
Altfel tot aș fi refuzat să gust,
Și-aș fi pierit în păcat.”

Este o schimbare îndurătoare, dată gratis, fără nici un merit din partea creaturii, fără nici o dorință sau bunăvoie dinainte. Dumnezeu face acest lucru din propria Lui plăcere, nu după voia omului.

Încă o dată: este un efort victorios al harului divin. Când Dumnezeu începe pentru prima dată lucrarea de schimbare a inimii îl găsește pe om total împotriva unui astfel de lucru. Omul din fire lovește și se zbate împotriva lui Dumnezeu; el nu va fi mântuit. Trebuie să mărturisesc că eu nu aș fi fost niciodată mântuit dacă aș fi putut scăpa. Am fost un rebel și m-am revoltat atât de mult timp cât am putut, și m-am luptat împotriva lui Dumnezeu. Când El ar fi vrut să mă rog, eu nu mă rugam: când El ar fi vrut să ascult predica, eu nu o ascultam. Și când am auzit-o, și lacrima mi-a curs pe obraz, am șters-o și L-am sfidat că încercă să-mi înmoaie inima. Când inima mi-a fost puțin atinsă, am încercat să o distrag prin plăceri păcătoase. Iar când acestea nu făceau față, am încercat neprihănirea proprie, și astfel nu aș fi fost mântuit, până când am fost împresurat, și astfel El mi-a dat lovitura eficientă a harului, și nu m-am putut împotrivi deloc irezistibilului efort al harului Său. La fel este în fiecare caz. Omul se revoltă împotriva Creatorului și Mântuitorului, dar acolo unde Dumnezeu este hotărât să mântuiască, va mântui. Dumnezeu îl va avea pe păcătos dacă a hotărât să-l aibă. Dumnezeu încă nu a fost zădărnicit în nici unul dintre scopurile Lui. Omul se împotrivește cu toată puterea lui, dar toată puterea omului, chiar dacă ar fi foarte mare pentru păcat, nu este egală cu maiestuoasa măreție a Celui Preaînalt când Acesta merge înainte în carul mântuirii Lui. El mântuiește irezistibil și învinge victorios inima omului.

Și, mai departe, această schimbare este instantanee. Sfințirea omului este lucrarea întregii vieți; dar a-i da omului o inimă nouă este lucrarea unei clipe. Într-o singură secundă, mai iute decât fulgerul luminos, Dumnezeu poate pune o inimă nouă într-un om și să-l facă o făptură nouă în Hristos Isus. Ai putea să stai în locul unde te afli azi, ca și inamic al lui Dumnezeu, cu o inimă rea înăuntrul tău, tare ca piatra, și moartă și rece; dar dacă Domnul vrea, scânteia vie va pica în sufletul tău, și în acel moment vei începe să tremuri—vei începe să simți; îți vei mărturisi păcatul, și vei fugi la Hristos pentru milă. Alte părți ale mântuirii sunt făcute gradual; dar regenerarea este lucrarea instantanee a harului suveran, eficientă, și irezistibil al lui Dumnezeu.

Extras din “The New Heart”, New Park Street Pulpit, Vol. 4, 382-383